

Bestillinger, allerede er indbrømt af Rigsbagen, og der bliver saaledes tilbage først Undtagelsen med Hensyn til Ansøgninger om Fritagelse for Tiltale og om Eftergivelse eller Formildelse af tilkendte Straffe. Der kan maaskee, fornedelst disse Sagers særegne Betsaffenhed, være Grund til ikke at give disse Ansøgere den Ret, Lovforslaget omhandler, og jeg har derfor ikke haft megen Betænkelighed ved at optage denne Undtagelse. Den sidste derimod, som angaaer Embeds- eller Bestillingsmænds Klager over deres Forefatte, har jeg havt større Betænkelighed ved at indføre; thi det forekom mig, at man derved let vil kunne udsætte sig for, at en virkelig begrundet Klage over en Embedsmand, naar den kommer fra en underordnet Embedsmænds Side, kan blive nænsbet, idet nemlig den vedkommende overordnede Embedsmand, naar den Erklæring, han skal afgive, ikke bliver bekjendt for Klageren, vil kunne fremsætte Sagen i et urigtigt Lys. En saadan Erklæring maa nødvendigvis blive et Forsvar for ham selv, og det kunde derfor let tænkes, at Sagen kunde blive fremstillet saaledes, at Sandheden ikke tilfulde forelaa for vedkommende Minister, til hvem Klagen var indgiven, hvorved et misligt Forhold fra en overordnet Embedsmænds Side kunde undgaae Paatale. Jeg nægter heller ikke, at det forekommer mig besynderligt at see denne Undtagelse opstillet fra Ministeriets Side; thi der synes deri at ligge ligesom en Frygt for, at de overordnede Embedsmænd ellers let vilde blive altfor meget udsatte for, at deres Forhold blev paaseet fra de underordnede Embedsmænds Side; men naar man har en saadan Frygt, synes mig, at denne nærmest maatte være begrundet deri, at de mere overordnede Embedsmænds Færd i det Hele ikke taaler en saadan næriere Prøvelse af deres underordnede Embedsmænd. Dersom vedkommende Minister var overbevist om, at de overordnede Embedsmænd, ifølge hele deres Færd og den Naade, hvorpaa de opfyldte deres Embedsgjerning, vilde kunne taale deres underordnede Embedsmænds Kritik, og at det Forsvar, som de, i Tilfælde af en Anklage, indgave til Ministeriet, ogsaa vilde kunne taale, at vedkommende underordnede Embedsmand, som havde indgivet Klage, blev be-

kjendt med det, seer jeg ikke, hvad denne Undtagelse skal til, thi den maa betydelig svække de overordnede Embedsmænds Ansæelse. Det kan dog vel ikke være Ministeriets Mening at ville favorisere de overordnede Embedsmænd, som maatte have begaaet noget Urigtigt, at ville stille dem saa fordeelagtig, at de ikke skulde kunne komme under Anklage med Hensyn til begaaede Urigtigheder, hvilket vilde blive Tilfældet, naar det hele Forhold blev oplyst for Klageren; dette vilde forudsætte en Mistillid og Mistanke til de overordnede Embedsmænd, som jeg ikke kan antage, at vedkommende Minister kan have. Det er mig derfor ikke muligt at see, hvad Grund der skulde være til at indføre denne Undtagelse; men da vedkommende Ministre, hver for sig, ogsaa have undtaget dette Tilfælde fra den Begunstigelse eller Naade, de ellers vilde indbrømme Beboerne i Almindelighed, saa har jeg dog tilsidst besluttet mig til ogsaa at optage denne Undtagelse i Lovudkastet. — Med Hensyn til selve Benyttelsen af den Indbrømmelse eller Naade, der ved Circulairet af 1ste Juni 1860 af vedkommende Ministre er ydet Beboerne, har jeg tidligere havt Leilighed til at gjøre opmærksom paa, at den i mange Tilfælde ikke betyder det Mindste. Der er nemlig foruden de af mig omtalte Undtagelser tillige opstillet den, at Meddelelsen af Erklæringen ogsaa i alle andre Tilfælde skulde kunne nægtes vedkommende Ansøger eller Klager, naar „særegne Omstændigheder antoges at gjøre Saadant tilraadeligt“; men man maa antage, at mangen en Embedsmand vil finde saadanne særegne Omstændigheder i ethvert Tilfælde, hvor han overeensstemmende med Sandhed ligeoverfor en Borger i Landet skal og maa fravaade Bevilgelsen af en Ansøgning, thi da er der for ham den særegne Omstændighed, at han let udsætter sig for Misnøie hos vedkommende Ansøger, hvis denne bliver bekjendt med hans Erklæring. Det er altsaa overladt til vedkommende Embedsmand selv, hvilke særegne Omstændigheder der skulde foranledige til at gjøre denne Undtagelse. Det er vel sandt, at Nægtelsen i disse Tilfælde skal meddeles vedkommende Minister, der altsaa kan erklære, at ingen særegen Omstændighed i dette Tilfælde er tilstede, og at Erklæringen derfor